

запеклої вдачі козаки, Довбня, з зеленом замість шаблі біля боку, та два посивілі вже січовики, Бурляй і Влучак.

Зброя сього останнього запорожця також відріжняла ся від зброї товариства і за плечима у нього. замість рушницї, був лук та сагайдак з стрілами. Влучак не любив рушниць і глузливо звав їх пукавками, додаючи що вони на полюванні тільки полохають дичину, а на війні виявляють вояків ворогам. Влучак давав перевагу луку та стрілам, „бо ними”, говорив він, „ще за дідів і прадідів наші козаки стріляли”. За те й справді другого такого влучака, як він, не було на всьому Запорозжі.

— Про що замислив ся? — Звернув ся Богун до Хмельницького. — Дасть Бог вийде на добре. Нам тільки б з допомогою Орди взяти хоч одну добру перемогу над Ляхами. а там повстане вся Україна, заблизять дожи та списен і будеш ти гетьманом.

— Або на шибениці... — обізвав ся Богдан. — Або жили з мене живого тягнути будуть. або спечуть, як Наливайка!

— Ти від тебе чую, Богдане? — здивував ся Богун. — Ти страхаєш ся? ти вагаєш ся?

— Я не страхаю ся! — рішучо відповів Хмельницький. — Хоч би воно й стало ся так, то бою ся. Або смерть мені, або воля Україні! Коли б я бояв ся смерті, то не поліз би і зараз сюди, що його сам роз-